

[Gideon.]

er rigtigt. Jeg mener, at den ordning, som ministeren har foreslået i lovforslaget — den stammer fra kreditforeningsdirektør Torkild Sørensen — og som går ud på, at der skal finde alternativt opråb sted, er en rimelig ordning. Selv om det ved denne ordning heller ikke helt kan undgås, at der kan fremkomme skævheder, kan det sikkert ikke nægtes, at den byder på den hurtigste, den letteste og den mindst bekostelige løsning af det vanskelige problem, der her foreligger.

Der er imidlertid et spørgsmål i denne forbindelse, som trænger til nærmere overvejelse. Det er den fortegnelse, der skal indgives over løsøret. Efter nr. 2 i lovforslagets § 1 skal den indeholdes i vilkårene, og efter nr. 3 skal den tilvejebringes af den pantnaver, der ønsker løsøret inddraget under auktionen, senest på vilkårsrådet. Spørgsmålet er: hvilken betydning kan der i virkeligheden tillægges denne fortegnelse? Man må huske på, at mellem denne fortegnelses udarbejdelse og den pågældende tvangsauktion vil der kunne gå indtil 2 måneder, og det siger sig selv, at i den periode vil der kunne være sket store ændringer, således at fortegnelsen slet ikke svarer til de værdier, som der er på det tidspunkt, da tvangsauktionen finder sted. Spørgsmålet er så: hvad betyder det, hvilket ansvar medfører det for rekvirenten, at han fremkommer med den fortegnelse? På hvilket tidspunkt skal den være affattet? Og hvilken ret kan køberen støtte på denne fortegnelse? Vil han på grundlag af den kunne rejse erstatningskrav over for rekvirenten, hvis det viser sig, at der ikke er det løsøre, som der skulle være efter fortegnelsen?

Så vidt jeg kan se, er spørgsmålet om denne fortegnelse først rejst af justitsministeriet i skrivelse af 7. september 1957 — det findes i kommissionsbetænkning II side 43 — men noget nærmere om konsekvenserne er ikke angivet, og jeg tror, man meget nøje må undersøge i udvalget, hvilken betydning man i det hele kan tillægge denne fortegnelse.

Endelig kommer jeg til spørgsmålet om det såkaldte ejerpant. Det kan sikkert ikke nægtes, at der tiltrænges en ændring på dette område, idet den ordning, vi nu har,

både medfører urimeligheder og skaber mangfoldige tvivlstilfælde.

Det er jo ofte sådan her, at den, der kommer sidst til mølle, får først malet, at den, der har foretaget udlæg sidst, får en bedre stilling end den, der måske har foretaget udlæg lang tid i forvejen, og ikke mindst ved ejerpantebreve kommer man ind i meget indviklede forhold. Derom vidner også de mange retsafgørelser, vi har på dette område.

Samtidig kan det ikke nægtes, at det er en meget vanskelig knude at løse, og i den juridiske faglitteratur har vi da også set, at to så fremragende jurister som professor Fr. Vinding Kruse og professor Illum har været uenige herom. Jeg skal derfor vel vogte mig for på nuværende tidspunkt at udtale min uforgribelige mening om, hvorledes den skal løses. Jeg skal derfor heller ikke komme ind på, om man i det foreliggende lovforslag virkelig har ramt det helt rigtige. Det må vi naturligvis undersøge nærmere i udvalget, og jeg kan tilsige villighed til at nå frem til det bedst mulige resultat.

I denne forbindelse kunne jeg ønske at knytte en bemærkning til den i § 1, nr. 2, foreslåede ændring, hvorefter en ledig plads ved tvangsauktion tilfalder de øvrige i ejendommen berettigede. Det er bemærkningerne hertil, der giver mig anledning til det. Det anføres dér, at hvor en ejendom stilles til auktion på foranledning af et konkursbo eller et gældsfragælsesbo, kommer den samme regel til at gælde. Naturligvis, herom kan der ikke være nogen som helst tvivl. Men, føjes der til, udtrykket omfatter derimod ikke boets salg af ejendommen underhånden, og det er også rigtigt. Det siges så, at det vil i reglen være naturligt at anvende bestemmelsen analogisk. Jeg tror ikke, man skal blive stående ved dette. Det må vi nærmere undersøge i forbindelse med hele problemet om ejerpant, men skal der en ændring til på dette område, er det i hvert fald rimeligt, at den kommer ind i selve loven.

Endelig har jeg kun en bemærkning med hensyn til den udslettelse af visse pantebreve, der skal kunne ske ved simpel kvittering. Det er naturligvis et meget stort fremskridt og en forenkling, at man nu skal kunne gøre det for kredit- og